"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କୌଣସି ପ୍ରକାରର ତ୍ରୁଟି ହେବାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର:- ଦେହ-ଅଭିମାନ । ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭୁଲ ହେଉଛି । ଯାହା ଫଳରେ ସେମାନେ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏଭଳି କର୍ମ ହୋଇଥାଏ ଯାହାକି ସମସ୍ତେ ଘୃଣା କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର ନାହିଁ । କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ସଦୃଶ ହୋଇ ସେବାର ଭଲ ଭଲ ଯୋଜନା କର । ମୁରଲୀକୁ ଶୁଣିବା ସହିତ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ କର, ଏଥିରେ ବେପରୁଆ ହୁଅ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ଛୋଡ ଭି ଦେ ଆକାଶ ସିଂହାସନ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସମସ୍ତ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି । ତେବେ ଯେଉଁ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି, ଗୋଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର, କଳ୍ପବୃକ୍ଷ, ସିଢି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏବଂ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ରହିଛି ଯାହାକି ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର ଭାବରେ ଏହି ୬ ଟି ଯେପରିକି ପୁରା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ପୁରା ଜ୍ଞାନର ସାରାଂଶ ରହିଛି । ଯେପରି ବିଜ୍ଞାପନ ନିମନ୍ତେ ନାଟକର ପର୍ଦ୍ଦା ତିଆରି କରାଯାଇଥାଏ ଯାହାକି ବର୍ଷା ଇତ୍ୟାଦିରେ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହୋଇନଥାଏ, ସେହିଭଳି ଏହି ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ରଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିବା ଦରକାର । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସେବାକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଏବଂ ଭାରତବାସୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ବେହଦର ପିତା, ଭଗବାନ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କେହି ଅକଲ୍ୟାଣକାରୀ ମଧ୍ୟ ଥିବ । ଯେଉଁ କାରଣରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସି ପୁଣି କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେବେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ଯେପରି ଆମର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି ସେହିପରି ଆମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଛି ଯେ କିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟମାନ ବତାଉଛନ୍ତି । ୬ ଫୁଟ ୯ ସାଇଜ୍ର ଟିଣ ଚାଦର ଉପରେ ଏହି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିବା ଦରକାର । ଦିଲ୍ଲୀ ଭଳି ସହରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାୟତଃ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଆସିଥାନ୍ତି କାରଣ ସେଠାରେ ସରକାରଙ୍କର ବିଧାନ ସଭା ଇତ୍ୟାଦି ରହିଛି । ସେକ୍ରେଟେରୀଏଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସଚିବାଳୟ ଆଡକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଲୋକ ଆସିଥାନ୍ତି, ତେଣୁ ସେଠାରେ ଏହି ସବୁ ଚିତ୍ର ବା ବୋର୍ଡ ରଖିବା ଦରକାର । ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରବା ପାଇଁ ବାବା ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଟିଣ ଚାଦର ଉପରେ ବହୁତ ଚିତ୍ର ତିଆରି ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କର ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି - ଏହି ଚିତ୍ରକୁ ହିନ୍ଦୀ ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ଲେଖା ସହ ତିଆରି କରିବା ଦରକାର । ଏହି ୬ଟି ଚିତ୍ର ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ଜାଗାରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର । ଯଦି ଏହିଭଳି ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ଚିତ୍ର ଲାଗିଯିବ ତେବେ ଶହ ଶହ ଲୋକ ତୁମ ପାଖକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ବହୁତ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଭଳି କେବେ ବି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ପକ୍କା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟେ । ତ୍ରୁଟି ତ ବହୁତ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ସତ କହୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏଭଳି କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା କେହି ତୁମ ପ୍ରତି ଘୃଣାଭାବ ଆଣିବେ ଯେ ୟାଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ତୁମେ ସଦା ସର୍ବଦା ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଛ । ଅନ୍ୟ ଜାଗାମାନଙ୍କରେ ତ ଅତିବେଶୀରେ ୧୦-୨୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ ହେଲେ ମାୟା ସହିତ ତୁମର ଯୁଦ୍ଧ ତ ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ କିନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ଯେଉଁ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧର ଗାୟନ ରହିଛି ତାହା ସ୍ଥୂଳରେ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖାଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧ । ଆତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲା ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର । ସେହି ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କର ଯେଉଁମାନେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ଭୂଷଣମାନଙ୍କର ହେଲା ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି । ତୁମେ ତ ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଂଗ ତ୍ୟାଗ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସଂଗରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡିଛ । ଅନେକ ସମୟରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା କାରଣରୁ ଏକଥା ଭୂଲି ଯାଉଛ ଏବଂ ନିଜର ହିଁ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଦେଉଛ । ଏହିଭଳି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶେଷ ସମୟରେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଆଉ କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା କଳ୍ପ କଳ୍ପର କଥା । ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି । ବହୁତ ବଡ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଗରୁ ତୁମେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ କ୍ଷତିରେ ଥିଲ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ଲାଭକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲାଙ୍କୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ପଡିବ । ସୁଖ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ଅଛି, ନର୍କରେ ଅଛି ଦୁଃଖ । କାରଣ? ଏହା ହେଲା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ଯାହାକି ଦିନେ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା, ଏବେ

ପୁଣି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ପୁନର୍ବାର ଏହି ଦୁନିଆକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ରଗୁଡିକୁ ସ୍ଥାୟୀ ଜାଗାମାନଙ୍କରେ ଲଗାଇବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଦିଲ୍ଲୀ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ବମ୍ବେ ଏବଂ କଲିକତା, କାହାକୁ ବି ଅର୍ଡର ଦେଇ ଟିଣ ଚାଦର ଉପରେ ତିଆରି କରାଯାଇପାରିବ । ଆଗ୍ରାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଲିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଲୋକ ଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ସେବା ତ ବହୁତ ଭଲ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଉ କିଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରି ଦେଖାନ୍ତୁ । ଏହି ଚିତ୍ରକୁ ତିଆରି କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । କେବଳ ଅନୁଭବ ବା ଅଭିଜ୍ଞତା ଦରକାର । ଚିତ୍ର ବହୁତ ବଡ ହେବା ଦରକାର ଯାହାକି କେହି ଦୂରରୁ ମଧ୍ୟ ପଢିପାରିବ । ଗୋଲା ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବଡ କରି ତିଆରି ହୋଇପାରିବ । ନିରାପଦରେ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ପଡିବ, ଯାହାକି କେହି ଖରାପ କରିନଦେବେ । ଯଜ୍ଞରେ ଅସୁରମାନଙ୍କର ବିଘ୍ନ ତ ପଡୁଛି କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ସେମାନେ ଯେଉଁ ସବୁ ଦୋକାନ ଖୋଲି ବସିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବିଶେଷ ସ୍ଥାନ ସବୁ ରହିଛି ଶେଷରେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଆମେମାନେ ସେସବୁର ମହତ୍ୱ ଦେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛୁ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସେଥିରେ କିଛି ତ୍ରୁଟି ଥିବ । ତେବେ ବାବା ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ କହିପାରିବେ ଯେ ଭାରତର କଲ୍ୟାଣ କିପରି ଏବଂ କେବେ ହୋଇଥିଲା । ଭାରତକୁ ତମୋପ୍ରଧାନ କିଏ କରୁଛି ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କିଏ କରୁଛି, ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ଆସୁଛନ୍ତି । କେବେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ତ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା । ଭାରତ ପ୍ରାଚୀନ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପୁଣି କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ମଧ୍ୟ ଲମ୍ବା କରିଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଧାକଳ୍ପ ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲ କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପରିଚିତ ନଥିଲ । ଏଠାରେ ତ ତୁମେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯାତ୍ରା ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ତାର ଅର୍ଥ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନମନାଭବର ଅର୍ଥ ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କୃଷ୍ଣ ତ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ଗୀତାର ଭଗବାନ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ତାଙ୍କ ଉପରେ ତ କେହି କଳଙ୍କ ଲଗାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି ତେବେ କାମ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ, ଆଇରନ୍ ଏଜ୍ ଦୁନିଆ । ତେଣୁ ଏହି ଦୁନିଆର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟ କଳା ହିଁ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶ୍ୟାମଳ ରୂପ କିପରି କରିବେ । ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦି ଯାହା କିଛି ବି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ସବୁ କିଛି ଅବୁଝା ଭାବରେ କରିଛନ୍ତି । କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ୟାମ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର କହିବା, ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ଅର୍ଥାତ୍ କଣ୍ଢେଇ ପୂଜା । କଣ୍ଢେଇଙ୍କର ନାମ, ରୂପ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଦି କିଛି ବି ନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ କଣ୍ଢେଇ ପୂଜା କରୁଥିଲ ନା । ପୂଜାର ଅର୍ଥକୁ କିଛି ବି ବୁଝିନଥିଲ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ଚିତ୍ର ତିଆରି ହେବା ଦରକାର । ଏଭଳି କମିଟୀ ତିଆରି ହେଉ ଯିଏକି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ପରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ଆୟୋଜନ କରି ଚାଲିବ । ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । କନ୍ୟାମାନେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ବାନପ୍ରସ୍ଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଦରକାର । ଏମାନେ ହେଲେ ଗୁପ୍ତ ପାଣ୍ଡବ ଯାହାକି କାହାକୁ ବି ଜଣା ପଡିବ ନାହିଁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ, ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ପିତା ପରମାତ୍ମା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ କାରଣ ସେମାନେ ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲେପ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥାଏ । ନିଜର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ନେଇଥାଏ । ବାବା ଏହି ସବୁ ପଏଣ୍ଟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭରୁଛନ୍ତି । ସବୁ ସେଣ୍ଟରମାନଙ୍କରେ କ୍ରମଅନୁସାରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଭଲ ଭାବରେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନେ ନା କିଛି ବୁଝିପାରିବେ ନା ବୁଝାଇପାରିବେ । ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ କହିବା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଟେ । ଆରେ ତୁମେ ତ ଆତ୍ମା । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୋଲିଯିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଖୋଲେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯାହାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତ ସିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ ଏକଥା ବହୁତ ସହଜ, କେବଳ ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଏବଂ ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ସାକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଭାରତବାସୀମାନେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ ଥିଲ । ସେଠାରେ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ, ଦେବୀ-ଦେବତା କରିଥିଲି ତୁମେ ଏବେ କ'ଣ ହୋଇଗଲଣି । ଏହା ହେଉଛି କୁମ୍ଭୀପାକ ନର୍କ । ଏହି ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ମନୁଷ୍ୟ, ଜୀବଜନ୍ତୁ, ପଶୁପକ୍ଷୀ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଭଳି ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆହୁରି ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ କ୍ରୋଧ ରହିଛି, ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କୁ ମାରିଦେଉଛନ୍ତି! ଏବେ ଭାରତ ବେଶ୍ୟାଳୟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ଶିବବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି ଏହିପରି କର । ଚିତ୍ର ତିଆରି କର । ବଡ ବଡ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଏହି ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ, ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ଦରକାର । ବଡ ବଡ ହଲ୍ ନେଇ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଲଗାଇବା ଦରକାର । ହଲର ମାଲିକଙ୍କୁ ତ ହଲ୍ର ଭଡା ନେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ତଥାପି ଯଦି ଠିକ୍ ଭାବୁଛ ତେବେ ଭଡା ନିଅ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଚିତ୍ର ତ ଦେଖନ୍ତୁ, ଯଦି ଚିତ୍ର ଦେଖିବେ ତେବେ ତୁରନ୍ତ ଭଡା

ଫେରସ୍ତ କରିଦେବେ । କେବଳ କାଇଦାରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । କ୍ଷମତା ତ ତାଙ୍କ ହାତରେ ରହୁଛି ନା । ଚାହିଁଲେ ସବୁ କିଛି କରିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କ'ଣ କିଛି ବୁଝୁଛନ୍ତି! କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା ତେଣୁ ସେମାନେ ବିନାଶ ହୋଇଥିଲେ । ପାଣ୍ଡବମାନେ ତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପଦ ପାଇଥିଲେ । ତାହା ମଧ୍ୟ ପରେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଏବେ କ'ଣ ରାଜ୍ୟ କରିବ କି! ଏହି ଘରଦ୍ୱାର ଆଦି ସବୁ କିଛି ଭାଙ୍ଗି ରୁଜିଯିବ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । ଖୁବ ଭଲ ଭାବରେ କାର୍ଡ ଦେଇ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ବଡ ବଡମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ତେବେ ସେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ବାକି ଶୋଇ ରହିବାର ନାହିଁ । କେତେକ ପିଲା ଦେହ ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ଶୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସେବା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ କମିଟୀ ଆଦି କରି ପରସ୍ପରର ସଂସ୍କାରକୁ ମିଶାଇ ଯୋଜନା କରିବା ଦରକାର । ବାକି ମୁରଲୀ ନ ପଢିଲେ ଧାରଣା କିପରି ହେବ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ବେପରୁଆ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ସେବାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମଧୁର ସମ୍ପର୍କ ରଖି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଯେପରି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଗ ତୁଟେଇ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି କୌଣସି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ ଯାହାକି କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହରେ ରହି ଉତ୍ଥାନର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ମହାବୀର ହୁଅ ।

ମହାବୀର ପିଲାମାନେ ପ୍ରତି ମୁହୁର୍ତ୍ତରେ, ପ୍ରତି ସଂକଳ୍ପରେ ଉତ୍ଥାନର ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ଥାନର ସ୍ଥିତି ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ନିମିତ୍ତ କରିଦିଏ । ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକିବାର ବା ଥକିଯିବାର ଅନୁଭୂତି ହୋଇନଥାଏ । ସେମାନେ ସର୍ବଦା କ୍ଳାନ୍ତ ମୁକ୍ତ ରହିବା ସହିତ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହିଥାନ୍ତି । ତେବେ ଅଟକି-ଅଟକି ଚାଲୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଅଶ୍ୱାରୋହୀ, ଥକିଯାଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଦାତିକ ଏବଂ ସଦାସର୍ବଦା ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମହାବୀର ସୈନିକ କୁହାଯାଏ । ସେମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ମାୟାର କୌଣସି ପ୍ରକାରର ରୂପ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇନଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଯେବେ ଇଚ୍ଛା ଶୀତଳତା ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ଯେବେ ଇଚ୍ଛା ଜ୍ୱାଳା ସ୍ୱରୂପକୁ ଧାରଣ କରିପାରୁଥିବେ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

"ମାତେଶ୍ୱରୀଙ୍କର ଅମୂଲ୍ୟ ମହାବାକ୍ୟ"

ଆତ୍ମା କେବେ ବି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅଂଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ:- ଏଭଳି ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅଂଶ ଅଟୁ । ତେବେ ଅଂଶ ତ ଛୋଟିଆ ଖଣ୍ଡକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି, ପରମାତ୍ମା ଅନାଦି ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଅବିନାଶୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କିପରି କରିହେବ । ତେବେ ପରମାତ୍ମା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ଯଦି ଆତ୍ମା ଅଜର, ଅମର ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ଯିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ସିଏ ମଧ୍ୟ ଅମର ହୋଇଥିବେ । ଏହିଭଳି ଅମର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ବିନାଶୀ କହିବା, କିନ୍ତୁ ଆମେମାନେ ତ ଜାଣିଛେ ଯେ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତେଣୁ ଆମେ ତାଙ୍କର ବଂଶଜ ହୋଇଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲେ, ତେବେ ସନ୍ତାନ କ'ଣ କେବେ ଅଂଶ ହୋଇପାରିବେ? ସେଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟ ହେଲା - ପିଲାମାନେ ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ସଦା ଜାଗ୍ରତ ଜ୍ୟୋତି ଅଟେ, ମୁଁ ଏକ ଦୀପ ଶିଖା ସଦୃଶ ଅଟେ ଯାହାକି କେବେ ଲିଭିଯାଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାରୂପି ଦୀପ ଜାଗ୍ରତ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ପୁଣି ଲିଭିଯାଏ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜ୍ୟୋତିକୁ ମୁଁ ହିଁ ଜାଗ୍ରତ କରିଥାଏ କାରଣ ମୁଁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଏବଂ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ ଥାଏ । ବାକି ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି ଏବଂ ମୋ ଭିତରେ ଥିବା ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ଯେପରି ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ବଲ୍‌ବରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ କମ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥାଏ ସେହିପରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତ କେହି କେହି କମ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଶକ୍ତି କେବେ ବି କମ୍ ବେଶୀ ହୋଇନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, କାରଣ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ଯିଏକି ସୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ପରମାତ୍ମା ତ ସୃଷ୍ଟିର ମଝି ସମୟରେ ବା ପ୍ରତି

ଯୁଗରେ ଆସନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ କିପରି କୁହାଯିବ । ଯଦି ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିର ମଝିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଆସନ୍ତି ତେବେ ସିଏ କ'ଣ ବାରମ୍ବାର ନିଜର ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏତେ ଶକ୍ତି ଅଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମଝି ସମୟରେ ଆସି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି ବା ସଦ୍‌ଗତି ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ସ୍ଥାୟୀ ରହିବା ଦରକାର, ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କର ଦୁର୍ଗତି କାହିଁକି ହେଉଛି? ତେଣୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ, ପରମାତ୍ମା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିର ମଝି ସମୟରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ତ କଳ୍ପର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିଦିଅନ୍ତି । ଯେହେତୁ ପରମାତ୍ମା ଏତେ ବଡ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତ କଳ୍ପର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିଦିଅନ୍ତି । ଯେହେତୁ ପରମାତ୍ମା ଏତେ ବଡ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସ୍ମାରକୀ ରୂପରେ ବହୁତ ବଡ ବଡ ଶିବଲିଙ୍ଗର ପ୍ରତିମା ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପରମାତ୍ମା ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଚୈତନ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।